

Petőcz András

Lehetne így

Cambridge-be, O-nak

Lehetne kiabálni is.

Nem találok a szavakat,
hiába keresem, a szekrény
alatt is néztem, nem, nem,
nincsenek sehol.

Ki kellene beszélni mindent.

Akkor nem lenne semmi
háború, akkor nem lehetne!,
fiókból, ha előszedett mondat,
még az is segít.

Lehetne így, együtt, magányosan.

Menekült vagy, ahogyan én is.
Elhagyott szavakat keresek,
hogy végre elmagyarázzam,
mit is, és miért.

Váltott lovakkal sietek hozzád.

Mikéntha pakk

Cambridge-be, O-nak

Becsomagol. A fájdalom.

Mikéntha *pakkot* kapnál valahonnan.
Így mondták régen. És az, ami van,
nem múlik el soha. Lehetne halálos
seb – vér ömlik belőle.

A fájdalom beburkol, lassan.

Magad is csomaggá alakulsz.
És falevél-szomorúságod

arról beszél, hogy vesztesé
lettél – valami háborúban.

Felveszem csonthideg kabátomat.

Szembesítés – Szonjával

Dosztojevszkijnek is

Lehajolni a hatalomért, mondta.
Csak ennyit akartam, tette hozzá.
És semmi, de semmi nem volt
a tekintetében, csupán üresség.

Kiállasz majd a keresztútra?

Szonja kérdése. Váratlanul.
Miféle keresztútra? Ó? Soha.
Semmiféle bűn. A mások!
Azok, akik ott! Igen, ők azok!

Hajolj meg a négy égtáj felé!

Feladni, ami vagyok?, kérdezte.
Magamat megtagadni? – Ki ez?
Miféle nő?, valami prostituált,
mit tudhat ő arról, amit én?

Mondd el mindenkinek: Őltem!

Az ország, a hatalom – enyém.
A bírák? Arcképem az, szemben,
ott, a falon, ahol szintén vagyok.
Ki vagy te? Kinek a nevében?

A keresztúton állasz, ítélet alatt.

Lehajoltam és megragadtam,
minden az enyém, suttogta.
Az ország, a hatalom nevében,
a dicsőség – nem lehet Istené.

Élő halott, örökké szenvedni fogsz.